Anglia şi Franţa garantează Grecia şi România împotriva oricărei agresiuni

Declaraţiile d-lor Chamberlain şi Daladier

Londra, 13 (Rador). — Şedinţa Camerei Comunelor s'a deschis la ora 16 şi 45 în faţa unei săli arhiplină. Atât în incintă cât şi în galerii nu se mai găsea un loc.

D. Neville Chamberlain, făcându-şi intrarea, este salutat de Camera Comunelor cu aplause îndelungate.

Speakerul anunţă că, în înţelegere cu guvernul, a socotit că este în interesul public să convoace Parlamentul spre a discuta o serie de evenimente care au turburat sărbătorile Paştelui şi au creat o adâncă îngrijorare în Europa, în deosebi în Mediterana răsăriteană.

Cum s'a făcut ocuparea Albaniei

Luând cuvântul, d. Chamberlain a declarat că îşi va începe declaraţia printr'o scurtă recapitulare a evenimentelor, care s'au petrecut în ultimele zile.

Primul ministru a amintit că în cuvântarea sa de acum o săptămână a anunţat ivirea unor vapoare de război pe coasta Albaniei, în ziua de 6 Aprilie. In aceeaş seară, trupele italiene au plecat din Bari şi Brindisi spre Albania.

Comunicaţiile cu Albania sunt foarte dificile şi guvernul mai aşteaptă şi acum comunicări oficiale ale ministrului britanic din Durazzo asupra recentelor evenimente. S'au primit însă informaţii din sursă italiană şi albaneză.

După acestea, ocuparea Albaniei a început în dimineaţa de 7 Aprilie şi se pare că în după amiaza Vinerei Mari principalele patru porturi au fost ocupate de trupele italiene. Regele Zogu şi guvernul albanez par a fi părăsit Tirana, în cursul nopţii de 6 spre 7 Aprilie, iar, după informaţii italiene, plecarea lor a dat semnalul isbucnirii unor turburări în capitala Albaniei. Trupele italiene par a fi intrat în Tirana la 8 Aprilie în aceeaşi zi în care regele Zogu, regina Geraldina şi fiul lor au sosit pe teritoriul grec şi au fost primiţi foarte bine de guvernul grec (aplauze).

Aceasta este tot ceeace ştim asupra ocupării italiene a Albaniei.

Dacă examinăm motivele adânci ale acţiunii acestea, ne aflăm din nou în prezenţa unor mărturii divergente. Astfel, a adăugat primul ministru, lordul Perth a fost informat în ziua de 4 Aprilie că regele Zogu a propus o întărire a aliaţei italo-albaneze. La 20 Martie, regele Albaniei a cerut să se trimită trupe despre care se afirmă că urmau a fi folosite împotriva Iugoslaviei. Italienii au refuzat această propunere şi au supus. puţin după aceea, un proect de întărire a aliaţei, conform propunerilor anterioare ale regelui Zogu. Proectul acesta nu modifica situaţia juridică în Albania şi nu a fost însoţit de vreun ultimatum. După ce s'a referit la afirmaţiile italiene despre demonstraţii antiitaliene în Albania, primul ministru a adăugat:

Versiunea albaneză este cu totul alta.

După ce primul ministru a făcut un istoric al evenimentelor, după versiunea albaneză, domnia-sa a adăugat că în ziua de 8 Aprilie, Foreign Office-ul a primit o comunicare scrisă a ministrului Albaniei în care se afirma că guvernul italian a încercat zadarnic să silească guvernul albanez a primi o propunere care era incompatibilă cu independenţa, suveranitatea şi integritatea ţării. Italia a încercat să impună propunerea printr'un ultimatum, care a fost respins în mod unanim de Camera deputaţilor.

După informaţiile albaneze, a urmat debarcarea trupelor italiene, sub protecţia unui intens bombardament al forţelor navale şi aeriene al celor patru porturi albaneze, în dimineaţa de 7 Aprilie.

Acţiunea din Albania şi clauzele acordului anglo-italian

In ceeace priveşte Anglia, trebue să ne întrebăm în ce măsură acţiunea din Albania este în conformitate cu acordul anglo-italian din 16 Aprilie 1938.

Reamintind preambulul acelui acord, d. Chamberlain a declarat că este sigur că Anglia şi lumea întreagă va considera acţiunea italiană ca departe de a fi „o contribuţie generală la cauza păcii şi a securităţii" şi că această acţiune va deveni în mod inevitabil un motiv de noui îngrijorări şi de sporire a tensiunii internaţionale.

Cu privire la statu quo-ul mediteranean, fixat în acordul anglo-italian, d. Chamberlain, a declarat că atât lordul Perth la Roma, cât şi lordul Halifax la Londra au arătat clar că situaţi.. poate evolua spre o formă acută a întregii probleme a menţinerii statu-quoului, care constitue un elemenet însemnat în acordul anglo-italian. „Marea Adriatică face, fără îndoială, parte din Mediterana, iar guvernul italian nu poate pretinde că Anglia nu este interesată.

Primul ministru a reamintit că la 7 Aprilie, contele Ciano a declarat că guvernul italian înţelege să respecte deplina independenţă şi integritate a Albaniei, precum şi statu quo-ul în Mediterana. In ziua de 9 Aprilie, Italia a fost informată că, deşi am luat notă de aceste asigurări, suntem „adânc îngrijoraţi de informaţiile asupra unei subite invazii în Albania şi socotim greu a crede că, în cazul când situaţia dintre Italia şi Albania este cea arătată de contele Ciano, nu s'ar putea găsi o soluţie pe calea negocierilor. Am socotit că este greu de înţeles cum poate fi împăcată debacrarea italiană în Albania cu menţinerea independenţii şi integrităţii acestei ţări.

Lordul Perth a comunicat contelui Ciano că guvernul britanic consideră necesară o sinceră şi completă explicaţie cu privire la raporturile italo-albaneze şi asupra intenţiilor de viitor ale Italiei. La insistenţele lordului Perth, contele Ciano a declarat că viitorul va depinde de dorinţele poporului albanez.

D. Chamberlain a declarat apoi că, după ultimele informaţii, consiliul provincial administrativ al Albaniei a oferit Coroana albaneză Regelui Italiei. Trebue să aşteptăm acceptarea acestei propuneri de către guvernul italian. Orice s'ar întâmpla, guvernul englez consideră că este extrem de greu de împăcat ceeace s'a petrecut în Albania cu ceea ce se prevede în acordul anglo-italian. Nu numai viitorul Albaniei este îndoelnic, ci şi o îngrijorare este resimţită atât în regiunile învecinate, cât şi în celelalte state riverane ale Mediteranei, inclusiv Peninsula Balcanică.

D. ATTLEE

CE A CERUT ITALIA REGELUI ZOGU

Ministrul Albaniei nu are detalii privitoare la propunerile italiene. După anumite informaţii, aceste propuneri ar fi cuprins extinderea controlului administrativ al Italiei şi ocuparea de către trupe italiene a unor anumite puncte de o deosebită însemnătate strategică. Măsurile păreau a pregăti o intensă imigraţie italiană. Regele Zogu a numit o comisiune care să examineze propunerile şi aceasta a ajuns la concluzia că proiectul italian tinde la stabilirea unui protectorat virtual, incompatibil cu independenţa, suveranitatea şi integritatea Albaniei.

Regele Zogu întrebând pe ministrul Italiei care ar fi urmarea dacă ar refuza să primească propunerile, a primit răspunsul că aceasta ar constitui „ o reală primejdie pentru Albania". Totuşi, Regele a respins propunerile, adăugând că, la nevoe, ţara va opune rezistenţă cu armele.

In ziua de 8 Aprilie, ministrul Albaniei la Londra, după ce a expus motivele care au dus la respingerea propunerilor italiene, a făcut apel la guvernul britanic să facă tot posibilul spre a veni în ajutorul unei mici ţări, încercând cu disperare să-şi apere teritoriul.

D. Neville Chamberlain a subliniat că versiunile expuse diferă materialmente foarte mult una de cealaltă şi că, pentru moment, ar fi cuminte să se amâne judecata asupra evenimentelor care au precedat ocuparea.

După declaraţii de inspiraţie oficială italiană, ocuparea Albaniei a fost provocată prin reaua guvernare şi îndărătnicia Regelui Zogu, precum şi prin faptul că subvenţiile italiene pentru şcoli, drumuri, etc. au fost rău administrate de guvernul albanez. Primul ministru a observat că toate aceste chestiuni vor fi limpezite în viitor.

In orice caz, a adăogat primul ministru, nu încape îndoială asupra impresiei generale pe care a făcut-o ocuparea italiană. Opinia publică a lumii întregi a fost din nou profund impresionată de această nouă întrebuinţare a forţei. Pe drept sau pe nedrept, afirmaţiile despre opresiunea şi răul tratament ale italienilor din Albania, precum şi cele relative la entuziasmul faţă de trupele italiene, sunt primite cu îndoială, şi suspiciune. Pentru oricine, fie creştin, fie musulman, este evident că o naţiune puternică a impus voinţa ei unei ţări mici şi relativ lipsită de apărare, printr'o inpozantă desfăşurare a forţei sale armate.

DISCUŢIILE IN LEGĂTURĂ CU INSULA CORFU

Nu vreau să intru în faţa Camerei Comunelor în prea multe detalii, dar îi voi da o dovadă a acestui fapt.

Când d. Crolla, însărcinatul cu afaceri al Italiei, a văzut pe lordul Halifax, la 11 Aprilie, i-a comunicat, între altele, că statele învecinate — Grecia şi Iugoslavia — păstrează un calm absolut. Intr'o conversaţie ulterioară, d. Halifax l-a informat că guvernul britanic nu are intenţia să ocupe Corfu, dar guvernul ar considera ca extrem de grav ca altcineva să ocupe acea insulă.

In dimineaţa primei zile de Paşti, am aflat dela ministrul nostru din Atena că guvernul grec a primit o informaţie după care Italia ar avea intenţia să ocupe insula Corfu într'un viitor apropiat, iar această informaţie a fost confirmată ulterior de ministrul Greciei la Londra. Ministrul de externe a văzut în aceeaşi zi pe însărcinatul cu afaceri al Italiei şi l-a informat asupra acestor ştiri. Insărcinatul cu afaceri italian a declarat că nu ezită a afirma că aceasta este absolut imposibil şi că, pe propria-i răspundere, poate da asigurări că aceasta nu corespunde politicii guvernului său. Lordul Halifax a mulţumit pentru această asigurare, adăugând că este de o însemnătate vitală să nu existe nici un fel de îndoială între cele două guverne asupra acestui punct. Ministrul Greciei, venit din nou la Foreign Office, a fost informat asupra conţinutului conversaţiei, iar în cursul aceleiaşi seri, s'a prezentat cu un mesagiu al d-lui Mussolini dând din nou asigurarea că Italia înţelege să respecte frontierele teritoriale şi maritime ale Greciei.

Nu pot să mă pronunţ asupra svonurilor care au circulat cu privire la Corfu. Dar însuşi faptul că au putut fi puse în circulaţie şi crezute, ilustrează neliniştea generală căreia i-au dat naştere recentele evenimente.

Pilda aceasta arată că atunci când încrederea este sdruncinată, ea nu poate fi restabilită uşor. De aceea, guvernul britanic consideră că are datoria de a nu lăsa în mintea nimănui vreo îndoială asupra atitudinei sale.

IN NUMELE OPOZIŢIEI LIBERALE

Fruntaşul liberal Sinclair a declarat între altele:

„Ultimul act de agresiune rupe în bucăţi ceeace mai rămăsese din politica de destindere şi calcă două articole din acordul anglo-italian, precum şi aşa numitul acord între gentlemani. Ne găsim în faţa unei acţiuni de dominare a lumii, a cărei ultimă pradă urmează să fie posesiunile, resursele şi comerţul Marei Britanii. Este absolut necesară o acţiune rapidă şi hotărâtă din partea guvernului britanic pentru formarea unui sistem de securitate colectivă, bazat pe drept, dreptate şi asistenţă mutuală".

Intre primele măsuri, d. Sinclair recomandă crearea unui minister al aprovizionării şi o strânsă cooperare între Franţa, Anglia şi Rusia.

„Nu are niciun rost, a continuat d. Sinclair, să împrăştiem garanţii în lungul şi în latul Europei, dacă nu le traducem în termeni nu numai de vapoare, dar şi de aeroplane, muniţii şi trupe".

Oratorul arată apoi marea contribuţie pe care ar putea să o dea Rusia în Balcani, în cazul unei agresiuni, şi cere guvernului ca împreună cu alte state să facă un demers pe lângă guvernul sovietic spre a prezenta propuneri precise asupra ajutorului pe care Rusia Sovietică înţelege să-l dea ţărilor care ar rezista în faţa unei eventuale agresiuni în Balcani.

Declaraţiile d-lui Churchill

D. Winston Churchill începe prin a aproba declaraţia primului ministru şi afirmă că nu poate să creadă că guvernul şi poporul italian ar fi dispus să înceapă o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Anglia şi cu Franţa în Mediterana.

Guvernul trebue să stea neîntrerupt de veghe în Mediterana. Este regretabil că atunci când s'au produs evenimentele din Albania, flota britanică era risipită prin toată Mediterana. „Dacă flota ar fi fost concentrată în Marea Ionică, cred că acţiunea din Albania nu ar fi fost întreprinsă.

Socotesc că marea majoritate a Camerei susţine guvernul în politica sa de formare a unei puternice aliante a naţiunilor, menită să reziste repetării actelor de agresiune. D. Chamberlain are dreptul să se aştepte la sprijinul întregei naţiuni, dacă această politică este viguroasă şi rapidă.

Pentru menţinerea păcii, trebue luate două măsuri:

1. Uniunea Sovietelor să fie încadrată în negocierile pentru apărarea păcii. Ne putem aştepta la toată cooperarea din partea acestui stat;

2. Să se promoveze unitatea în Balcani. Cele patru state balcanice formează o combinaţie imensă şi, dacă stau unite, ele sunt salvate şi vor fi ferite de ororile războiului. Prin imensa lor forţă de stabilizare ele ar putea să aibă un rol decisiv în prevenirea catastrofei unui război mondial".

Expunerea d-lui Eden

D. Eden, fost ministru de afaceri străine, a declarat între altele:

„De multă vreme ţelul unora din puterile europene — nu are niciun rost să o ascundem — a fost de natură strategică. Ele au căutat prin lovituri brusce să se stabilească în anumite poziţii şi să obţină avantagii care să le permită acţiunea următoare. Ocuparea regiunei renane nu a fost făcută cu scopul de a se satisface mândria naţională îndreptăţită a Germaniei, ci ea făcea parte dintr'un plan menit să procure avantagii în alte părţi ale Europei.

Iată ce face poziţia a două ţări din Europa atât de formidabilă şi metodele folosite de ele atât de primejdioase în clipa de faţă.

Dacă vă amintiţi tot ce s'a întâmplat dela chestiunea renană, veţi vedea că aceleaşi metode şi obiective au fost urmărite şi în ce priveşte Austria şi că nu s'a ţinut la integrarea ei în Reich, ci la obţinerea unor poziţii militare, care vor permite exercitarea unei presiuni asupra Ceho-Slovaciei.

Cazul sudeţilor a urmărit eliminarea Ceho-Slovaciei ca stat şi desfiinţarea unei armate puternice în Europa Centrală.

Obiectivul statelor totalitare în Spania a fost şi este strategic.

Adevărul este că nu vom putea spera să obţinem o ameliorare a situaţiei până când nu vom putea să începem să restabilim o respectare oarecare a angajamentelor internaţionale. Atâta vreme cât nu se respectă promisiunile, nu sunt posibile relaţii satisfăcătoare. Sarcina este formidabilă, dar cred că politica aprobată în unanimitate de Camera acum zece zile este singura care poate duce la acest rezultat". (Aplauze pe banca ministerială).

D. Wedgwood, laburist, afirmă că situaţia Olandei este îngrijorătoare. Anglia nu trebue să permită ca această ţară sau Danemarca să piară. Trebue să se stabilească un acord şi cu Olanda.

Declaraţiile lui sir John Simon

Sir John Simon, ministrul finanţelor, închizând desbaterile, a declarat că nu există nici o dovadă că poporul britanic ar fi pierdut în parte încrederea în actualul guvern.

In ce priveşte Albania, cu începere de azi au fost reluate legăturile telegrafice cu ministrul britanic la Tirana. Guvernul britanic primeşte acum rapoarte dela el şi zilele viitoare se va primi şi un raport complet.

Referindu-se la acordul anglo-italian, sir John Simon a afirmat că sunt îndreptăţiţi cei cari cer Italiei să respecte prevederile lui.

Cu privire la misiunea lui sir Frederick Leith-Ross in România, ministrul finanţelor a declarat: „Guvernul britanic acordă cea mai mare importanţă misiunei economice a lui sir Frederick, care va fi săptămâna viitoare în România. Chestiunile ce urmează a fi discutate au fost examinate cu toată grija de guvernul britanic. Din partea noastră nu s'a produs nici o întârziere. Am luat toate măsurile pentruca această misiune să poată pleca în cel mai scurt timp posibil".

Ocupându-se de acuzaţia ce s'a adus guvernului, că ar fi prea încet în acţiunea sa internaţională, sir John Simon a declarat:

„Nu sunt decât zece zile de când prinul ministru a făcut declaraţia sa privitoare la garantarea Poloniei. Pe atunci, cursul evenimentelor a fost foarte rapid. Am putut anunţa azi, de acord cu guvernul francez, aranjamentele stabilite cu Grecia şi România şi nu cred că guvernul britanic poate fi acuzat că a fost şovăitor sau nehotărît în această chestiune.

Dictaturile au fără îndoială anumite avantagii, dar democraţii din Anglia şi Franţa au negociat unii cu alţii şi au acţionat foarte repede. S'ar fi creiat o situaţie deosebit de primejdioasă dacă nu am fi dus acţiunea noastră, cu rapiditate şi hotărâre fermă, până la capăt".

Garanţii pentru Grecia şi România

După cum am spus în alte ocazii, din moment ce încrederea a fost sdruncinată, ea nu poate fi uşor restabilită şi guvernul Maiestăţii Sale crede că are datoria cât şi o sarcină de îndeplinit, nelăsând nici o îndoială în mintea nimănui asupra poziţiei sale.

Profit prin urmare de acest prilej, pentru a declara în numele guvernului Maiestăţii Sale, că atribuim cea mai mare importanţă înlăturării oricărei tulburări prin forţa ameninţărilor sau oricărei schimbări prin forţă a statu-quo-ului din Mediterana şi Peninsula Balcanică.

In consecinţă, am ajuns la concluzia că în cazul unei acţiuni care ar fi luată şi care ar ameninţa precis independenţa Greciei şi a României şi care ar fi considerate de către guvernul grec şi român respectiv ca vital să reziste cu forţele lor naţionale, guvernul Maiestăţii Sale se simte legat de a da imediat guvernelor grec şi român, după cum va fi cazul, tot sprijinul pe care-l are în puterile sale.

Comunicăm aceste declaraţii guvernelor şi puterilor interesate, în special Turciei, ale căror strânse relaţii cu guvernul grec sunt cunoscute şi ştiu că guvernul francez va face declaraţii similare astăzi după amiază.

Nu este necesar să adaog că guvernele Dominioanelor Britanice, ca totdeauna, au fost continuu informate de aceste acţiuni.

Nu vreau decât să mai adaug una sau două observaţii. In ceeace mă priveşte, nu s'a petrecut nimic care să modifice convingerea mea că politica guvernului de a

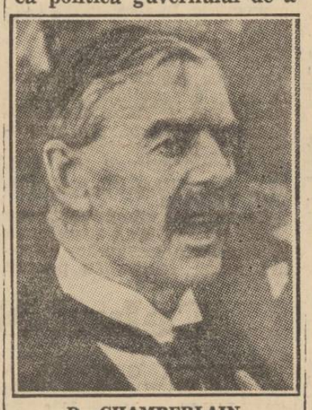

D. CHAMBERLAIN

semna acordul anglo-italian a fost îndreptăţită. Nu spun aceasta spre a provoca controverse, ci numai spre a evita orice greşită interpretare a atitudinii mele de azi. Mărturisesc sincer profunda mea deziluzie faţă de acţiunea guvernului italian. Fără îndoială că unii vor cere ca acordul anglo-italian să fie considerat ca înlăturat, dar eu nu împărtăşesc această părere. Nici un om cu simţul răspunderii nu poate, în împrejurările actuale, să facă un lucru care ar duce la o sporire a tensiunii internaţionale, şi oricine ar deplânge pierderea foloaselor ce decurg din acorduri internaţionale încheiate pe bază de negocieri mutuale. De aceea, cred în dorinţa generală de a vedea îndeplinirea prevederilor acordului şi consider, firesc, faţă de ultimele evenimente, că guvernul italian este acela care trebue să dea dovezi practice că este însufleţit de aceeaşi dorinţă.

Retragerea voluntarilor străini din Spania

S'a vorbit despre evacuarea voluntarilor italieni din Spania. In cursul ultimelor schimburi de vederi am fost informaţi că voluntarii italieni vor fi retraşi după „defilarea victoriei", care se va desfăşura la Madrid. Guvernul britanic a luat notă de aceste noui asigurări şi nu pot decât să adaug că am considerat totdeauna retragerea voluntarilor italieni din Spania ca un element esenţial al acordului.

Incă odată Camera Comunelor se află în faţa unor probleme grave şi serioase. Incă odată ni s'a făcut dovada naturii intolerabile a stării de lucruri, care menţine întreaga lume în nesfârşite serii de alarme, stăvilind comerţul şi industria, scoborînd viaţa socială şi cultura şi reducând orice ramură a activităţii umane în toate ţările. Am făcut dovadă de răbdare, multă vreme, cu toate piedicile numeroase ce ni s'au pus atunci când am căutat să înlăturăm bănuelile, să promovăm bunăvoinţa şi să menţinem pacea. Nu vreau să cred că aceste sforţări vor rămâne fără roade.

Evenimentele de care ne-am plâns în trecut şi acelea pe care le condamnăm azi nu pot să nu turbure cugetarea şi conştiinţa popoarelor, oriunde s'ar afla ele şi să le facă să-şi dea seama de primejdia comună.

Colaborarea cu Rusia

Deputata Ellen Wilkinson a întrerupt pe primul ministru întrebând: „Ce facem cu Rusia?"

D. Chamberlain a răspuns: „Sper că membrii Camerei nu vor presupune că, întrucât nu am menţionat Rusia, nu menţinem un strâns contact cu reprezentanţii ei în această ţară. Sarcina noastră este deosebit de grea; trebue să ţinem seama nu numai de dorinţa noastră, ci şi de ceeace celelalte popoare sunt dispuse să facă. Cer Camerei să mă creadă că, fără nici o prejudecată şi fără nici o noţiune ideologică preconceputâ, facem maximum de sforţări de cari suntem în stare spre a aduna forţele favorabile păcii, şi care voesc să reziste la agresiune, până vom ajunge la reuşită.

Afirm că astăzi trebue să ne întărim hotărîrea nu numai spre a fi puternici întru apărarea noastră, ci şi pentru a ne da partea noastră de contribuţie alături cu cei ce se găsesc în faţa unei agresiuni sau sunt ameninţaţi să-şi piardă libertatea, dar sunt hotăriţi să reziste. Pentru această hotărîre şi pentru măsurile pe care le-am luat şi pe care le vom mai lua pentru a o pune în practică, sunt convins că vom obţine aprobarea Camerei, ţării şi întregului Imperiu. (Ultimele cuvinte ale primului ministru au fost salutate de membrii Camerei cu aplauze prelungite şi îndelung repetate).

Cuvântarea fruntaşului laburist Atlee

A luat apoi cuvântul fruntaşul laburist Attlee, care a declarat între altele:

„Suntem dezamăgiţi de declaraţia primului ministru. Invazia Albaniei, fără preaviz şi fără explicaţii, constitue o hotărâtă călcare a obligaţiilor luate de d. Mussolini prin acordul anglo-italian. Partidul laburist socoteşte că ocuparea Albaniei este faţă de acordul anglo-italian ceeace a fost desfiinţarea Ceho-Slovaciei pentru acordul din Muenchen.

Imi pare rău că d. Chamberlain a declarat că socoteşte acordul anglo-italian ca fiind un acord bun şi că are de gând să urmeze politica care a dus la semnarea lui, politică ce a avut efecte dezastruoase".

D. Chamberlain a întrerupt, afirmând că nu acestea au fost cuvintele sale. „Am spus că am socotit în acea vreme drept bună politica guvernului".

D. Attlee a arătat apoi satisfacţia partidului laburist pentru responsabilitatea faţă de Polonia, Grecia şi România pe care şi-au luat-o Franţa şi Anglia.

Fruntaşul laburist regretă că d. Chamberlain nu şi-a precizat atitudinea faţă de Rusia. „Dacă se urmăreşte creiarea unei securităţi colective, trebue să se creeze o atitudine unitară între Marea Britanie, Franţa şi Uniunea Sovietelor. Socotesc că o declaraţie generală de solidaritate între aceste puteri ar constitui un punct de raliere pentru toate ţările doritoare de pace".

D. Attlee a criticat apoi metodele guvernului, pe cari le socoteşte extrem de încete. „Există un grav pericol prin cedarea unei poziţii după alta. Guvernul nu ne asigură conducerea trebuincioasă. El nu şi-a făurit o politică de durată. Dacă el nu este hotărît să clădească cu vigoare securitatea, atunci ar face mai bine să dea locul altuia, care ar lua această atitudine".

Declaraţiile d-lui Daladier, după consiliul de miniştri de Miercuri

Paris, 13 (Rador). — Guvernul francez a dat azi publicităţii hotărârile consiliului de miniştri de Miercuri.

Comunicându-le presei, d. Daladier le-a însoţit de declaraţia următoare:

„Am definit politica Franţei în discursul radiodifuzat pe care l-am rostit în ziua de 29 Martie. Spuneam atunci că Europa este în stare de alarmă şi că Franţa, hotărîtă să menţie pacea în libertate şi onoare ar trebui să-şi întărească întâi propria ei apărare şi să-şi sporească legăturile de solidaritate cu toate popoarele decise să facă faţă agresiunii. De atunci, am lucrat în acest sens. Am făcut-o fără manifestări verbale şi fără provocări zadarnice. O acţiune pentru a fi eficace n'are nevoie să fie însoţită nici de discursuri nici de ameninţări. Iată dece am luat măsuri militare cari garantează frontierele Franţei şi ale imperiului ei.

In numele Franţei, guvernul aduce mulţumiri tuturor oamenilor cari s'au rezentat la posturile lor, la regimentele, escadrilele şi pe bastimentele lor, precum şi tuturor celor cari contribuie să asigure ţării securitatea. Vreau deasemeni să mulţumesc tuturor celor cari în uzinele noastre pentru apărarea naţională, în orice loc s'ar găsi, îndeplinesc un viguros efort ale cărui rezultate fericite le înregistrăm în fiecare zi. Aduc omagii întregului popor care în Franţa ca şi în teritoriile de peste mare dă o admirabilă pildă de seninătate şi hotărâre.

In acelaşi timp, şi cu aceleaşi metode, am continuat acţiunea diplomatică necesară pentru menţinerea păcii prin întărirea solidarităţilor cari trebuie să unească în faţa primejdiei comune toate ţările hotărîte să-şi apere libertatea. Rămânem în contact permanent cu guvernele Marei Britanii, Statelor Unite, Rusiei, Poloniei şi Înţelegerii

D. DALADIER

Balcanice.

Scopul nostru — şi am convingerea că vom atinge acest scop — este de a organiza această colaborare necesară între toate naţiunile cari nu se gândesc să ameninţe interesele vitale ale niciunui popor, care nu refuză o examinare leală a problemelor actuale şi care sunt hotărîte să se împotrivească oricărei încercări de dominaţie.

Este oare nevoie să adaug că strânsa şi adânca noastră înţelegere cu Marea Britanie n'a avut niciodată o putere mai mare decât astăzi? Adresez deci naţiunii franceze declaraţia următoare, care a fost hotărîtă în comun acord de guvernul Franţei şi de guvernul Marei Britanii:

Asigurările date României şi Greciei

„Guvernul francez atribue cea mai mare importanţă prevenirii oricărei modificări impusă cu forţa sau prin ameninţări cu forţa statu quo-ului în Mediterana şi în peninsula Balcanică.

Luând în considerare îngrijorările speciale pe care evenimentele din ultimele săptămâni le-au făcut să apară, guvernul francez a dat în consecinţă României şi Greciei asigurarea specială că în cazul când o acţiune ar fi întreprinsă împotriva lor, acţiune care ar ameninţa clar independenţa României sau Greciei, şi împotriva căreia guvernul român sau guvernul grec ar socoti că este interesul său vital să reziste cu forţele sale naţionale, guvernul francez s'ar socoti angajat să-i dea imediat întreaga asistenţă ce-i stă în putinţă.

Guvernul englez a adoptat aceiaşi atitudine.

Pe de altă parte, guvernul francez a fost fericit de încheierea angajamentelor reciproce dintre Anglia şi Polonia, care au hotărît să-şi dea sprijin mutual spre a-şi apăra independenţa dacă ar fi direct sau indirect ameninţate.

Alianţa franco-polonă este totdeodată confirmată de guvernul francez şi de guvernul polon în acelaşi spirit. Franţa şi Polonia se garantează imediat şi direct împotriva oricărei ameninţări directe sau indirecte care ar aduce atingere intereselor lor vitale.

Chiar astăzi, ambasadorii noştrii comunică această declaraţie tuturor guvernelor interesate şi îndeosebi Turciei.

Protecţia teritoriului Franţei şi imperiului ei împotriva oricărei atingeri directe sau indirecte împotriva integrităţii şi drepturilor sale, căutarea numai cu grija păcii a tuturor înţelegerilor proprii să asigure protecţiunea solidară a popoarelor împotriva oricărei acţiuni care le-ar ameninţa independenţa, aceasta este politica pe care guvernul francez a urmat-o cu conştiinţa răspunderilor sale şi cu nestrămutata hotărîre de a nu da înapoi din faţa niciunei îndatoriri pe care i-o impune salvgardarea destinelor patriei".

Conversaţiile dintre guvernele turc şi britanic continuă

Londra, 13 (Rador). — Redactorul diplomatic al agenţiei „Reuter" transmite:

Conversaţii făţise şi cordiale continuă actualmente între guvernul turc şi guvernul britanic. Este probabil ca atunci când ele vor fi terminate o nouă declaraţie va fi făcută de guvernul britanic în ce priveşte Turcia în cazul când această ţară ar fi victima unui atac.

Deşi în cazul Bulgariei mai persistă încă unele dificultăţi, la Londra nu se înlătură de fel posibilitatea ralierii sale la grupul puterilor cari vor beneficia de sprijinul puterilor occidentale în cazul unui atac.

Telegrama preşedintelui de consiliu al Albaniei către d. Mussolini

Roma, 13 (Rador). — *D. Verlaoe, preşedintele de consiliu al Albaniei, a trimis d-lui Mussolini următoarea telegramă:*

„In momentul când asum conducerea guvernului Albaniei înoite, interpret al voinţei unanime a poporului Albaniei care aclamă azi cu entuziasm numele d-voastră, vă adresăm, Duce, gândul nostru de profundă recunoştinţă şi sentimentele noastre de infinit devotament. Exprimându-şi voinţa de a se uni pentru totdeauna cu Italia sub semnul Lictorului, Albania este mândră de a asocia indisolubil destinul său de acela al marei Italii imperiale şi fasciste".